

Arrest

**nr. 187 779 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, loco advocaat D. GEENS, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen begin 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 april 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 april 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 28 april 2017.

1.3. Op 5 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Deze beslissing werd op 8 mei 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Rom geboren in Kosovska Mitrovica (Kosovo) en bent u Servisch staatsburger. U bent geboren als B.(...) M.(...). U bent in Kosovo / Servië nooit naar school gegaan omdat u als Rom gepest en geslagen werd door Servische en Albanese kinderen. In 1998 verliet u Servië en reisde u naar Duitsland, waar u een asielaanvraag indiende. U zou een positief antwoord ontvangen hebben, maar werd in juni 2010 evenwel vanuit Duitsland gerepatrieerd naar Kosovo. U reisde vanuit Kosovo door naar Servië, waar u zich in 2013 inschreef op het adres van uw zus in Trstenik. In 2012 werd u in Trstenik door drie politieagenten aangehouden en zonder reden geslagen. U diende een aanvraag voor een naamsverandering in en veranderde uw naam in S.(...) M.(...). Nadat u in 2013 een nieuwe Servische identiteitskaart en een nieuw paspoort had ontvangen, verliet u Servië en reisde u naar België. Op 5 april 2017 werd u gecontroleerd door de Belgische autoriteiten toen u werd aangehouden bij een diefstal, waarbij werd vastgesteld dat u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte. U werd overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas, met het oog op een repatriëring naar Servië. Op 13 april 2017 vroeg u uiteindelijk asiel aan. U wenst niet naar Servië terug te keren omdat u er onvoldoende middelen en geen eigen woonst heeft en omdat u als Rom tussen de etnische Serviërs en de etnische Albanezen vastzit.

In uw administratief dossier werden de volgende documenten teruggevonden: een kopie van uw Servisch paspoort, uitgereikt op 22 november 2013; en een kopie van uw Servische identiteitskaart (datum van afgifte onleesbaar; volgens het administratief verslag van de politie d.d. 5 april 2017 werd het uitgereikt op 14 november 2013).

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3, of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 3 augustus 2016 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde Servië te hebben verlaten drie maanden nadat u uw nieuw Servisch paspoort ontvangen had. U situeerde uw aankomst in België meermaals in het jaar 2015 (CGVS, p. 3-5). Uit uw paspoort blijkt evenwel dat dit reeds eind 2013 werd uitgereikt. Uw paspoort bevat tevens reisstempels van 22 en 23 februari 2014 en er bevindt zich in uw administratief dossier informatie van de vreemdelingendienst van de stad Mortsel waarin sprake is van een aankomstverklaring op 26 februari 2014 en het feit dat u een toelating tot verblijf had tot 23 mei 2014. Dit alles toont aan dat u reeds begin 2014 naar België kwam, wat inderdaad een drietal maanden na de uitreiking van uw paspoort was, en niet in 2015. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u meerdere jaren in België verbleef zonder asiel aan te vragen. Pas op 13 april 2017, nadat u aangehouden was en

u te kennen was gegeven dat u naar Servië zou worden gerepatrieerd, diende u een asielaanvraag in. De reden waarom u niet eerder een asielaanvraag indiende in België – u beweerde de weg niet te kennen (CGVS, p. 6-7) - , is geenszins afdoende ter verantwoording voor uw laattijdige asielaanvraag. Dat u pas asiel aanvraag nadat u België uitgezet dreigde te worden, geeft blijk van een houding die niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij zich na aankomst in een derde land zo snel mogelijk informeert over de beschermingsmodaliteiten, zoals de locatie waarheen men zich moet begeven om een aanvraag tot bescherming in te dienen, en zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van die bescherming.

Wat er ook van zij, u verklaarde Servië te hebben verlaten omdat u er niet over voldoende middelen en een eigen woonst of een stuk grond beschikt (CGVS, p. 8). In dit verband kan er gewezen worden op de actuele situatie van de Roma in Servië. Roma in Servië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Wat uw persoonlijke (socio-economische) situatie betreft, dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat uw situatie gelijkgeschakeld kan worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo was u in 2013 ingeschreven bij uw zus in Trstenik en verbleef u daar ook daadwerkelijk. U wenste er evenwel niet te blijven omdat 'men toch niet bij zijn schoonbroer kan (blijven) wonen' (CGVS, p. 8). Dergelijk motief voor het niet langer hebben van een dak boven uw hoofd is van louter persoonlijke aard en houdt geen verband met de criteria uit de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Voorts slaagde u er in het verleden in Servië al in wat geld te verdienen door ijzer te verkopen en papier te verzamelen (CGVS, p. 3) en maakte u niet aannemelijk als Rom geen sociale steun te kunnen verkrijgen van de Servische autoriteiten. U zou bij de sociale dienst zijn langs geweest, maar te horen gekregen hebben dat u niet in aanmerking kwam, omdat u geen vaste verblijfplaats had. Eens ingeschreven op het adres van uw zus zou u evenmin sociale steun hebben ontvangen; de Serviërs geven volgens u immers alleen aan hun

eigen volk steun (CGVS p. 8-9). Dit strookt evenwel niet met uw verklaring dat uw zus maandelijks 35 euro sociale steun ontvangt (CGVS p. 9).

Tot slot gaf u aan niet naar Servië terug te kunnen omdat zowel de Serviërs als de Albanen Roma haten, omdat u tussen hen vast zit en u dus nergens heen kan (CGVS, p. 8-9). Dergelijke algemene uitspraak volstaat niet om a priori te kunnen getuigen van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer u nadrukkelijk stelde niemand te vrezen in Servië (CGVS, p. 10) en u herhaaldelijk beweerde meteen terug te willen keren naar Servië mocht u over voldoende middelen beschikken om er een huis te kopen (CGVS, p. 10). Gevraagd naar concrete problemen met andere burgers in Servië, repliceerde u dat u in 2012 tegengehouden werd door drie agenten in burger die u zonder reden sloegen (CGVS, p. 9-10). Aan deze verklaring kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u van dit incident geen enkel gewag. Integendeel, u gaf er expliciet aan dat u nooit problemen kende met uw autoriteiten (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 20/04/2017 vragen 3.1, 3.7).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage aan uw administratieve dossier toegevoegd. Volledigheidshalve wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk “de bewijslast op de asielzoeker rust”, van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip ‘bewijs’ in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten. U brengt echter geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Servië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De documenten uit uw administratief doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en uw identiteitskaart bevestigen immers louter uw nationaliteit en identiteit, die hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48 tot en met 48/6, 57/6/1 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Vooreerst poogt verzoeker zijn laattijdige asielaanvraag te verschonen, stellende dat de door hem in zijn land van herkomst gekende socio-economische problemen zich buiten Servië niet stelden en een terugkeer niet aan de orde was, doch door de gedwongen verwijdering naar Servië de urgentie duidelijk was geworden. Daarnaast betoogt verzoeker, onder verwijzing naar de aan het verzoekschrift gevoegde algemene rapporten, dat de socio-economische problemen van de Roma in Servië groter zijn dan de Commissaris-generaal ze inschat en dat er sprake is van ernstige discriminatie van deze bevolkingsgroep in Servië. Tot slot tracht hij de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande zijn individuele socio-economische situatie te ontkrachten. Hij werpt hierbij op dat hij niet over eigen middelen of een eigen woonst beschikt in Servië, dat zijn relatie met zijn zus en haar partner dermate vertroebeld is dat zij hem niet opnieuw onderdak zullen bieden, dat hij geen inkomen heeft en dat hij geen beroep kan doen op de overheid.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het document “*Written Comments of the European Roma Rights Centre Concerning Serbia*” van maart 2017, een rapport van de Verenigde Naties over de rechten van het kind dd. 7 maart 2017, het “*Country Report on Human Rights Practices 2016 – Serbia*” van United States Department of State dd. 3 maart 2017, het “*World*

Report 2017: Serbia/Kosovo van Human Rights Watch en een uittreksel uit “*EASO Country of Origin Information Report. Republic of Serbia Country Focus*” van European Asylum Support Office.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

In zoverre verzoeker artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet geschonden acht, dient erop gewezen dat dit artikel handelt over de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van een meervoudige asielaanvraag. *In casu* betreft de door verzoeker ingediende asielaanvraag een eerste asielaanvraag en betreft de bestreden beslissing een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag niet in overweging genomen omdat hij een onderdaan is van Servië, een land dat bij Koninklijk Besluit van 3 augustus 2016 werd aangewezen als veilig land van herkomst, en hij er niet slaagt duidelijk aan te tonen dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoekers laattijdige asielaanvraag niet in overeenstemming kan worden gebracht met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, (ii) eventuele problemen van discriminatie in de Servische context, gelet op de voorhanden zijnde landeninformatie, niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben dat ze als vervolging kunnen worden beschouwd, en uit de beschikbare informatie geenszins kan worden afgeleid dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden, (iii) verzoeker onvoldoende elementen aanbrengt die erop wijzen dat de door hem aangehaalde persoonlijke socio-economische situatie kan gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, (iv) zijn verklaring als zou hij in zijn land van herkomst geklemd zitten tussen de etnische Serviërs en etnische Albanen, die Roma haten, en hij dus nergens heen kan niet volstaat om *a priori* te kunnen getuigen van een persoonsgerichte vervolging of ernstige schade, temeer hij nadrukkelijk stelde niemand te vrezen in Servië, meteen terug te willen keren mocht hij over voldoende middelen beschikken om er een huis te kopen en hij op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet aangaf dat hij nooit problemen kende met zijn autoriteiten en (v) de door hem voorgelegde documenten enkel zijn identiteit en nationaliteit bevestigen, gegevens welke niet worden betwist.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn*

verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;

b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;

c) de naleving van het non-refoulement beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden. (...)"

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het verslag aan de koning van het KB van 3 augustus 2016 volgt dat een individueel en effectief onderzoek van de asielaanvraag noodzakelijk blijft maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanwezig is. De asielzoeker afkomstig van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker *in casu* geen dergelijke elementen bijbrengt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze en op goede gronden tot de conclusie komt dat uit verzoekers verklaringen niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Zo wijst de commissaris-generaal er vooreerst terecht op dat verzoekers houding niet in overeenstemming kan worden gebracht of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming: "Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde Servië te hebben verlaten drie maanden nadat u uw nieuw Servisch paspoort ontvangen had. U situeerde uw aankomst in België meermaals in het jaar 2015 (CGVS, p. 3-5). Uit uw paspoort blijkt evenwel dat dit reeds eind 2013 werd uitgereikt. Uw paspoort bevat tevens reisstempels van 22 en 23 februari 2014 en er bevindt zich in uw administratief dossier informatie van de vreemdelingendienst van de stad Mortsel waarin sprake is van een aankomstverklaring op 26 februari 2014 en het feit dat u een toelating tot verblijf had tot 23 mei 2014. Dit alles toont aan dat u reeds begin 2014 naar België kwam, wat inderdaad een drietal maanden na de uitreiking van uw paspoort was, en niet in 2015. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u meerdere jaren in België

verbleef zonder asiel aan te vragen. Pas op 13 april 2017, nadat u aangehouden was en u te kennen was gegeven dat u naar Servië zou worden gerepatriëerd, diende u een asielaanvraag in. De reden waarom u niet eerder een asielaanvraag indiende in België – u beweerde de weg niet te kennen (CGVS, p. 6-7) -, is geenszins afdoende ter verantwoording voor uw laattijdige asielaanvraag. Dat u pas asiel aanvraag nadat u België uitgezet dreigde te worden, geeft blijk van een houding die niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij zich na aankomst in een derde land zo snel mogelijk informeert over de beschermingsmodaliteiten, zoals de locatie waarheen men zich moet begeven om een aanvraag tot bescherming in te dienen, en zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van die bescherming.” Met de argumentatie dat de door hem in zijn land van herkomst gekende socio-economische problemen zich buiten Servië niet stelden en een terugkeer niet aan de orde was, brengt verzoeker geen aanvaardbare verklaring bij die kan vergoelijken waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Verzoeker verbleef immers meerdere jaren illegaal in België waardoor hij niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. Dat verzoeker dermate lang wachtte om zich vluchteling te verklaren, en dit terwijl zijn verblijf uiterst precair was, toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade.

2.6.2. Voorts blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk erkent dat Roma in Servië te kampen hebben met problemen, discriminatie en achterstelling, bijvoorbeeld op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan ten aanzien van Roma. Zo spelen blijkens de informatie van de commissaris-generaal de algemene economische malaise in Servië en culturele tradities, waardoor Roma-kinderen bijvoorbeeld al vroeg van school worden gehaald, evenzeer een rol. De informatie gevoegd aan het administratief dossier heeft betrekking op het actuele Servische beleid met betrekking tot minderheden en hieruit blijkt, zoals terecht wordt geconcludeerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische overheid beperkt zich blijkens voormelde informatie niet louter tot het tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling. Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context kunnen, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, aldus in het algemeen niet beschouwd worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De door verzoeker aangebrachte algemene informatie werpt geen ander licht op deze beoordeling van de algemene situatie van de Roma in Servië. De Raad benadrukt te dezen dat om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie van Genève betekenen, dienen bijgevolg alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Gelet op de informatie vervat in het administratief dossier en mede in acht genomen de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, dient evenwel te worden besloten dat eventuele problemen van discriminatie in Servië echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd en dat de algemene situatie voor Roma in Servië niet van die aard is om te besluiten dat elke Roma een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet *steeds in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond alwaar verzoeker in gebreke blijft gezien hij zich grotendeels beperkt tot verwijzingen naar algemene informatie aangaande de situatie voor Roma in Servië, zonder deze op zijn concrete situatie

te betrekken, en het louter tegenspreken van de vaststellingen in de bestreden beslissing waar aangaande zijn individuele situatie het volgende wordt opgemerkt: *“Wat uw persoonlijke (socio-economische) situatie betreft, dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat uw situatie gelijkgeschakeld kan worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo was u in 2013 ingeschreven bij uw zus in Trstenik en verbleef u daar ook daadwerkelijk. U wenste er evenwel niet te blijven omdat ‘men toch niet bij zijn schoonbroer kan (blijven) wonen’ (CGVS, p. 8). Dergelijk motief voor het niet langer hebben van een dak boven uw hoofd is van louter persoonlijke aard en houdt geen verband met de criteria uit de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Voorts slaagde u er in het verleden in Servië al in wat geld te verdienen door ijzer te verkopen en papier te verzamelen (CGVS, p. 3) en maakte u niet aannemelijk als Rom geen sociale steun te kunnen verkrijgen van de Servische autoriteiten. U zou bij de sociale dienst zijn langs geweest, maar te horen gekregen hebben dat u niet in aanmerking kwam, omdat u geen vaste verblijfplaats had. Eens ingeschreven op het adres van uw zus zou u evenmin sociale steun hebben ontvangen; de Serviërs geven volgens u immers alleen aan hun eigen volk steun (CGVS p. 8-9). Dit strookt evenwel niet met uw verklaring dat uw zus maandelijks 35 euro sociale steun ontvangt (CGVS p. 9).”* Zo beweert verzoeker in het verzoekschrift weliswaar dat zijn relatie met zijn zus en haar partner dermate vertroebeld is dat zij hem niet opnieuw onderdak zullen bieden, doch zulks blijkt geenszins uit zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waar hij geen melding maakte van dergelijke problemen en hij zich louter beperkte tot de zeer algemene stelling dat men toch niet bij zijn schoonbroer kan wonen (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Voorts stelt verzoeker geen inkomsten te zullen hebben, doch hij voegt hier zelf onmiddellijk aan toe dat hij via het opknappen van klusjes (zoals het verkopen van ijzer) wel enige vorm van inkomen kan vergaren.

2.6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker met het betoog in het verzoekschrift volledig voorbij gaat aan de overwegingen waar in de bestreden beslissing nog wordt opgemerkt *“Tot slot gaf u aan niet naar Servië terug te kunnen omdat zowel de Serviërs als de Albanezen Roma haten, omdat u tussen hen vast zit en u dus nergens heen kan (CGVS, p. 8-9). Dergelijke algemene uitspraak volstaat niet om a priori te kunnen getuigen van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer u nadrukkelijk stelde niemand te vrezen in Servië (CGVS, p. 10) en u herhaaldelijk beweerde meteen terug te willen keren naar Servië mocht u over voldoende middelen beschikken om er een huis te kopen (CGVS, p. 10). Gevraagd naar concrete problemen met andere burgers in Servië, repliceerde u dat u in 2012 tegengehouden werd door drie agenten in burger die u zonder reden sloegen (CGVS, p. 9-10). Aan deze verklaring kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u van dit incident geen enkel gewag. Integendeel, u gaf er expliciet aan dat u nooit problemen kende met uw autoriteiten (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 20/04/2017 vragen 3.1, 3.7).”* zodat ook deze motieven onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.6.4. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad er op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of de verwijzing naar algemene informatie omtrent de precare socio-economische situatie en de discriminatie van Roma in Servië volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op vernoemd artikel. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.6.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zijn identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

2.6.6. Gelet op het voorgaande besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat uit verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook correct steunen op artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet om verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Servo-Kroatisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag niet aantoont dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS